

Реферат на тему: "Могутній і рідкісний талант Остапа Вишні"

Остап Вишня

РЕФЕРАТ

на тему:

"Могутній і рідкісний талант
Остапа Вишні"

Остапа Вишня - Павло Михайлович Губенко - народився 13 листопада 1889 року на хуторі Черва, поблизу тихого містечка Грунь Зінківського повіту на Полтавщині.

Хлопчик народився в поміщицькому маєтку, але не належав він ін дворянського, ні до поміщицького роду і вперше його голос пролунав не в розкішних хоромах, а в селянській білій хаті, де жив його батько Михайло Кіндратович Губенко - колишній солдат царської армії, а потім - службовець у фон Ротів.

Дитинство майбутнього письменника пройшло серед чарівної природи. Початкову освіту здобув у сільській, потім у Зінківській двокласній школі. В 1903 році підліток склав іспити і був зарахований на чотирирічне казенне навчання у Київській військово-фельдшерській школі. Подальшу освіту Остап Вишня продовжував самотужки, поєднуючи її з роботою військового фельдшера в госпіталі та лікарні Південно-Західної залізниці. Одержавши атестат юнак вступив до Київського університету, але повністю віддавшись літературній творчості, не закінчує його.

Першим друкованим твором письменника був політичний фейлетон "Демократичні реформи Денікіна", підписаний псевдонімом "Павло Грунівський". За два місяці Остап Вишня написав і надрукував 21 фейлетон. Гуморески, смішинки та фейлетони друкувалися в газетах "Вісті" та "Селянська правда" в "додатках до них" "Молодое село" та "Література, наука, мистецтво".

Писав Павло Михайлович швидко, легко і дотепно.

В літературу Вишня прийшов уже цілком зрілою і сформованою людиною - йому вже було за тридцять. 1922 рік став роком могутнього і стрімкого злету в українській гумористиці.

У своїх дотепних і завжди оперативних фейлетонах письменник підносить важливі питання громадського і політичного життя молодій Республіці Рад, спрямовує, вістря сміху проти збанкрутілих організаторів і натхненників антирадянських походів і блоків, проти петлюрівських і білогвардійських недобитків, куркульства, що виношувала плани реставрації старих капіталістичних порядків у нашій країні.

Літератор-гуморист добре бачив, яке світле і яке чудесне життя починається на рідній йому землі, де люди стали господарями своєї долі, будівниками першого в світі соціалістичного суспільства. Він добре усвідомлював, що, крім ворогів, озброєних гарматами й панцерниками, гвинтівками й бомбами, є ще одне зло, яке згубно може

впливати на людей, є ще один ворог, котрий може гальмувати темпи будівництва нового життя, — це пережитки, що дісталися нам у спадщину від старого темного світу.

Боротьбі з цим злом, з цією психологічною "п'ятою колоною" Остап Вишня віддає весь свій талант. Він дотепно висміює міщанство, косніють, відсталість, неучтво, виводить на чисту воду, бюрократів, шкурників і кар'єристів, що попротазили в апарат деяких радянських і громадських організацій, таврує головотяпів і нероб, окомилювачів і пристосованців. Талант Остапа Вишні розцвів буйно і раптово, як розквітає сад після холодної і довгої провесни.

Павло Михайлович став одним з найпопулярніших письменників. Він одержував сотні листів. Автори їх зверталися до нього за порадами, за допомогою, розповідали про свої болі та радощі. У нього шукали захисту від куркульства свавілля, від порушників радянського законодавства, бюрократів і волокитників.

З новою силою розвинулась творчість письменника в роки Великої Вітчизняної війни. 26 лютого 1944 року був надрукований твір "Зенітка" у газеті "Радянська Україна", відкривши собою новий етап у житті й творчості гумориста. У цьому справді хрестоматійному творі Остап Вишня всією силою свого таланту утверджував героїку нашого життя, розкривав мужність і нескореність радянського народу, його тверду віру й перемогу у війні над німецьким фашизмом. Засобами іскрометного гумору письменник створив яскраві людські характери, передав національні риси радянського українця— патріота й інтернаціоналіста, воїна й трудівника, дотепного співбесідника та уважного слухача, його м'яку вдачу, схильність до гостро приреченого слова.

У післявоєнні роки виходять одна за одною збірки сатири і гумору Остапа Вишні – "Самостійна дірка" (1945 р.), "Зенітка" (1947 р.), "Весна-красна" (1949 р.), "Вишневі усмішки" (1950 р.), "Мудрість колгоспна" (1952 р.), "Вибране" (1954 р.), "Нещасне кохання" та "Твори в двох томах" (1956 р.)

У цей період Держлітвидав здійснює семитомне видання творів письменника.

Усмішки Остапа Вишні знаходять висок оцінку й межами Радянського Союзу. У цей період (1944-1956 рр.) письменник створює чарівні "Мисливські усмішки". В них розкрита краса людської душі та природи. Кожна усмішка неначе списана з голосу. В ній є оповідач, відчуються його розмовні інтонації, міміка, є також слухач-заохочувач.

Він запитує, дає поради, рекомендації.

Величезна популярність і живучість творчості Вишні зумовлюється насамперед могутнім і рідкісним талантом письменника; по-друге, глибоким і тонким знанням народного життя. Письменник знав його не по книжках і переказах, ні – він був сам живою і дуже чутливою частиною цього життя, він сам вийшов з його глибин.

По-третє це пояснюється ще й тим, що письменник має дуже тонко відчував гумор, блискуче знав його природу і його закони.

Павло Михайлович не раз говорив своїм молодим собраттям по жанру: література, а передовсім гумор, це дуже делікатна штука: недобереш – погано, перебереш – ще гірше.

Треба, щоб було "саме враз" . Цього неписаного закону Вишня скрупульозно дотримувався у своїй творчості завжди.

М.Т. Рильський писав, що Вишня, органічно поєднує в своїй творчості новий соціалістичний зміст з глибоким національним характером.

Це - український письменник, передовсім український у своїй далеко не добродушній сатирі, у своїй ласкавій і соромливо ніжній ліриці".

Остап Вишня - зачинатель українського радянського гумору і сатири. Його творчість становить собою своєрідного шляху нашого народу, починаючи з перших років соціалістичних перетворень.

Сатирик і гуморист зріс на ґрунті усної народної творчості та кращих здобутків російської і української класичних літератур. Він підніс і творчо розвинув їхні славні традиції, ставши письменником-новатором, творцем якісного нового, оптимістичного та виховного сміху.

"Мабуть, з часів Котляревського, — говорив Олесь Гончар, — не сміялась Україна таким життєрадісним, таким іскрометним сонячним сміхом, яким вона засміялася знову в прекрасній творчості Остапа Вишні.

Остав Вишня - життєлюб і оптиміст. У найскладніших умовах він ніколи не втрачав віри в людину, в її душевну красу, творчу вдачу. Павло Михайлович любив природу шанував, знав і, що найголовніше, відчував народну пісню, дотеп та гумор.

Він був незвичним мисливцем, незрівнянним оповідачем, щирим другом.

Але був ще інший Остав Вишня - жорстокий і неблаганний, нещадний і нестримний у своєму гніві. Це тоді, коли він боровся з ідейними ворогами чи тими покручами, що з'являються ще в нашому житті.

У робочому кабінеті письменника, над його письмовим столом, висів аркуш паперу, а на ньому чіткі машинописні рядки.

"Мої друзі", будь вони тричі прокляті!"...Далі йшов список тих "друзів", яким Павло Михайлович посилав своє прокляття. То бюрократи, окозашелювачі і підлабузники, спекулянти, відверті мерзотники і замасковані паразити, затискувачі критики і псевдовчені, грубіяни та аліментники. А нижче, наче клятва:

"Про це я, нещасний, повинне думати і писати..."

Таким, — щирим і непримиренним, лагідним і гнівним - увійшов Остав Вишня в наше життя і в нашу літературу.